

> ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Όχι: δεν εκχωρήσαμε ποτέ και σε κανέναν το δικαίωμα να μιλάει και να δρα για λογαριασμό μας, στο όνομα του οργανωμένου αντιφασισμού. Συνεπώς η εν ψυχρώ εκτέλεση των δύο μελών της χ.α. έξω απ' τα γραφεία της συμμορίας στο Ν. Ηράκλειο, μας αναγκάζει να τοποθετηθούμε ξεκάθαρα. Δεν πρόκειται όμως να κάνουμε υποθέσεις για τους δράστες, ούτε να προεξοφλήσουμε τίποτα για τα όποια κίνητρά τους: ξέρουμε άλλωστε πως μέσα στην πυκνή ομίχλη της «συνωμοτικότητας», πολλές φορές διαφεύγουν κρίσιμα δεδομένα. Στο παρόν κείμενο λοιπόν περιορισόμαστε αποκλειστικά στα πολιτικά αποτελέσματα που παράγει αυτή η ενέργεια:

> Τη στιγμή που το ελληνικό κράτος προβάρει την “αντιναζιστική” στολή του και διώκει τους χθεσινούς(;) συνεργάτες του, είναι κρίσιμο να μπορούμε να ξεσκεπάσουμε αυτή την απάτη: Γιατί η πραγματικότητα του νέου ολοκληρωτισμού δε σταμάτησε στιγμή να προελαύνει, με ή χωρίς τη συμμορία χ.α.: τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών εργατών/προσφύγων πολέμων είναι πάντα εδώ, και είναι ένα στιγμιότυπο μονάχα από τα χίλια που συνθέτουν την καθολική υποτίμηση των ζωών μας. Συνεπώς, αντί να παρακολουθούμε τα δημοσιογραφικά ρεπορτάζ και τις δικαστικές έρευνες, έχουμε όλους τους λόγους του κόσμου να παλέψουμε ενάντια σε κάθε έκφραση του νέου ολοκληρωτισμού, πέρα από τη συμμορία. **Στεκόμαστε απέναντι στον κρατικό «αντιναζισμό», αναδεικνύοντας τα μέτωπα του εργατικού αντιφασισμού.** Διευρύνουμε το λόγο και τις αιτίες μας – δεν εγκλωβιζόμαστε στις παγίδες του όψιμου «αντιναζισμού», απ’ όποια μεριά κι αν προωθείται κάτι τέτοιο.

> Σε πλήρη αντίθεση με τα παραπάνω βρίσκονται ενέργειες όπως αυτή στο Ν. Ηράκλειο: επιχειρούν να εμφανίσουν τον «αντιναζισμό» στη χειρότερη μιλιταριστική εκδοχή του. Και γνωρίζουμε καλά πως η **στρατιωτικοποίηση της σύγκρουσης με τους φασίστες υποβιβάζει τα δίκαια του αγώνα μας στις κάνες των όπλων των όποιων «μεμονωμένων εκδικητών».** Δηλαδή όλος ο πλούτος των πολιτικών περιεχομένων, των κινηματικών πρακτικών και των αιτιών μας υπάγεται σε τελική ανάλυση, σε ένα ζήτημα «ανώτερου» μιλιταρισμού, όπου «νικάει» ο πιο αδίστακτος. Και πάντα στην ιστορία πιο αδίστακτοι ήταν οι εχθροί της κοινωνικής/ταξικής απελευθέρωσης: το κράτος και οι παρακρατικές αιχμές του. Δε χρειαζόμαστε λοιπόν «διαμεσοληβητές» της οργής μας/«μεμονωμένους εκδικητές» ενάντια στους φασίστες και τις (παρα)κρατικές «πληάτες» τους.

> Επίσης ξέρουμε καλά τι είδους συμπεριφορές προκαλούν αυτές οι ενέργειες: «*χειροκροτητές*» και *φοβισμένους*. Κι αν για τους πρώτους δεν έχουμε να πούμε τίποτα παραπάνω, δεν ισχύει το ίδιο για τους δεύτερους. Η δικαιολογημένη οργή ενάντια στους φασίστες μπορεί να μετατραπεί σε γενικευμένο φόβο, όταν η πολιτική αντιπαράθεση στρατιωτικοποιείται και υπάρχει στον ορίζοντα ενδεχόμενο «αντιποίνων». Αντιστοίχως οι συλλογικότητες του οργανωμένου αντιφασισμού μπαίνουν σε «αμυντική» θέση, προσπαθώντας να μιλήσουν και να δράσουν κινηματικά· κι αυτό συμβαίνει τη στιγμή που ο νέος ολοκληρωτισμός επιβάλλεται παντού. **Δεν χωράει αμφιβολία λοιπόν ότι τέτοιου είδους ενέργειες καταλήγουν να είναι ένας ακόμα τρόπος για να επανακάμψει δυναμικά ο βαθύτερος στόχος του συστήματος και των φασιστικών στηριγμάτων του: το να εγκαθιδρυθεί ο τρόμος.** Δηλαδή να σκύψουμε το κεφάλι μπροστά στην επέλαση του νέου ολοκληρωτισμού πάνω απ' τις ζωές μας. Κι αυτή η επιβολή (του φόβου) δεν κοντράρεται με σφαίρες και πτώματα. Το μόνο αποτελεσματικό όπλο εναντίον του συστημικού τρόμου είναι οι προληπταριακές κοινότητες: οι χώροι και οι χρόνοι όπου διεκδικούμε μαχητικά στο δρόμο το συλλογικό μας δίκαιο.

>Γιατί είμαστε από κείνους κι εκείνες που υποστηρίζουν πως η αντιπαράθεση με τους φασίστες (είτε μιλάμε για τη συμμορία χ.α. είτε όχι) είναι τμήμα του ταξικού πολέμου – δεν είναι μια μονομαχία μεταξύ «ακραίων ομάδων», όπως φωνάζουν οι διάφοροι θιασώτες της «θεωρίας των δύο άκρων». Είναι ταξικός πόλεμος γιατί οι φασίστες δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα διαφορετικό από την «ακραία» μορφή της εκμετάλλευσης και της επιβολής ενός άγριου νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού και του κράτους έκτακτης ανάγκης που του αντιστοιχεί. Με άλλα λόγια οι φασίστες (στη μορφή της συμμορίας χ.α. και όχι μόνο) είναι οι μπράβοι του μετώπου των αφεντικών και του κράτους τους.

Κι εμείς έχουμε πάρει θέση σ' αυτό τον πόλεμο. Έχουμε πάρει θέση με την πλειυρά ενός αγώνα που έχει χίλια περιεχόμενα, χίλιες εμπειρίες και χίλιες αρνήσεις. Κόντρα στην επέλαση του νέου ολοκληρωτισμού και των συμμαχιών του, εμείς στεκόμαστε *μέσα στην κάθε μέρα*, ο ένας δίπλα στον άλλο, μαχητικά και αδιαπραγμάτευτα, ως αυτό που είμαστε: ταυτόχρονα εργάτες/τριες και αντιφασίστες/στριες. Ξανά και ξανά: συνειδητά υποκείμενα ενός διαρκούς ταξικού πολέμου, όχι ενός θεαματικού «πολέμου συμμοριών».

Αυτή είναι και η θέση απ' την οποία θα συνεχίσουμε να παλεύουμε.

antifalab@yahoo.gr

